

[Justitsministeren]

særdeles vigtigt, at vi opretholder de nødvendige ressourcer her.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det sidste er jeg meget, meget enig med justitsministeren i. Jeg vil da foreslå justitsministeren, at hvis han skal kigge på kompenserede besparelser, hvilket jeg synes vil være en god idé, så er der en stor del af flygtningeområdet, som hører under justitsministeren, og dér vil jeg anbefale justitsministeren at begynde.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Udtrykket »begynde« er ikke rigtigt, for hvis fru Pia Kjærsgaard ser på udgifter til flygtninge for det finansår, vi nu er gået ind i, og de udgifter, der tidligere har været, vil hun se, at der er tale om betydelige besparelser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 163:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning for atomskader. (Forhøjelse af erstatningsbeløb m.v.).

Af justitsministeren (Ninn-Hansen).
(Fremsat 14/1 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Korneliusen (S):**

Det er jo straks en ganske anden sag. Justitsministeren har stillet 13 forslag om ændring af lov om erstatning for atomskader, og de falder i tre grupper: nogle redaktionelle ændringer, en

forhøjelse af erstatningsbeløbene og overførsel af administrative områder. Det kan vi i princippet tilslutte os. Der er ikke de store problemer i det. Jeg skal vende tilbage til erstatningsbeløbene om et øjeblik.

Grundlaget for denne lov er jo meget gammelt. Det gælder hovedområderne, og det gælder ansvaret, og det gælder også forældelsesfrister. Forældelsesfristerne går jo tilbage til en lovgivning, som er vedtaget her i Folketinget omkring århundredskiftet, og de principielle debatter om erstatning i forbindelse med atomskader går selvfølgelig tilbage til det tidspunkt, da det begyndte at blive aktuelt, i midten af 1950'erne.

Vi har fra Socialdemokratiets side hæftet os ved, om ikke det var hensigtsmæssigt, at vi benyttede denne lejlighed, når nu lovforslaget er oppe, til at kigge det noget grundigere efter i sømmene. Jeg vil godt nævne, at der i hvert fald kan være to meget gode begrundelser for at gøre det. Der er sket noget i mellemtiden.

Den ene er, at a-kraft som energifrembringer faktisk er taget ud af dansk energiplanlægning. Det kunne godt give anledning til nogle overvejelser om formuleringerne forskellige steder. Den anden er selvfølgelig den kendsgerning, at vi har haft vor tids største atomulykke, nemlig Tjernobyl. Og hvilke overvejelser giver det anledning til?

Her vil jeg godt helt principielt pege på nogle af de ting, som også var oppe i debatten i 1950'erne, og som måske ikke har givet sig de allersynligste udslag i lovformuleringerne. Jeg har i den forbindelse gravet lidt tilbage og set, at det jo er professor Bernhard Gomard, som har været drivkraften dels i debatten, dels også i de to betænkningsafgivelser, som i princippet danner baggrund for udformningen af den lov, som nu foreligger, og som justitsministerens forslag i og for sig ikke forholder sig til.

I den forbindelse vil jeg godt bringe følgende moment ind i debatten her i dag; Hvad med det objektive ansvar? Giver ulykker som Thule, som Tjernobyl, som – selv om det ikke har noget med atomskader at gøre – processen omkring senskader i forbindelse med eternitproduktion, thorotrastdiskussionen, ikke anledning til nogle overvejelser af paragrafferne? Jeg tør ikke sige det præcist, men det er nogle af de ting, vi gerne vil arbejde med.